

*Присвячую моїй дружині
Валерії Гвіївні Ніюрадзе,
за чім наполегливим
проханням було
створено цю книгу*

ДАЙ ЖИТТЯ СВОЇМ БЕРЕГАМ

ПРИТЧІ, КАЗКИ, ОПОВІДАННЯ

Як до нас прийшла Усмішка

Уе було давно, дуже давно, коли люди ще не вмiли усміхатись...
Так, був такий час.

Жили вони сумно й безрадісно. Світ був для них чорно-сірим. Сяйво і велич Сонця вони не помічали, зоряним небом не захоплювались, не знали щастя любові.

За цієї незапам'ятної доби один добрий ангел на Небесах вирішив спуститися на Землю, тобто народитись і пізнати земне життя.

«Але з чим я прийду до людей?» — задумався він.

Йому не хотілось прийти до людей у гості без подарунка.

І тоді він звернувся до Батька по допомогу.

— Подаруй людям ось оце, — сказав йому Батько й протягнув маленьку іскру, вона сяяла всіма барвами веселки.

— Що це? — здивувався добрий ангел.

— Це Усмішка, — відповів Батько. — Поклади її собі в серце й подаруй людям.

— І що вона їм дасть? — спитав добрий ангел.

— Вона сповнить їх особливою енергією життя. Якщо люди опанують її, то знайдуть шлях, на якому утверджуються досягнення духу.

Добрий ангел поклав дивовижну іскру у своє серце.

— Люди зрозуміють, що народжені одне для одного, відкриють у собі любов, побачать красу. От тільки їм слід бути обережними з енергією любові, тому що...

І цієї миті добрий ангел спустився з Небес на Землю, тобто народився, так і не дослухавши останнього слова Батька...

Немовля заплакало. Та не тому, що злякалось темної печери, похмурих і ледь помітних облич людей, які здивовано дивилися на нього. Добрий ангел заплакав від образи, що не встиг дослухати: чому людям слід бути обережними з Усмішкою.

Він не знав, що робити: подарувати людям принесену для них Усмішку чи приховати її від них.

І вирішив: витяг із серця промінчик іскри й посадив його в кутику свого ротика. «Ось вам подарунок, люди, беріть!» — подумки сказав він їм.

Зненацька печеру освітило чарівне світло. Це була його Перша Усмішка, а похмурі люди вперше побачили Усмішку. Вони злякались і заплющили очі. Лише похмура матуся не змогла відірвати очей від цього дивовижного явища, її серце заворушилось, і на обличчі відбилосся це зачарування. Їй стало добре.

Люди розплющили очі, їхні погляди прикувала до себе усміхнена жінка.

Тоді дитя всміхнулось усім іще раз, і ще, ще, ще.

Люди то заплющували очі, не в змозі витримати сильного сяйва, то розплющували. Та нарешті звикли й теж спробували зробити так, як дитя.

Усім стало добре від незвичайного почуття в серці. Усмішка стерла з їхніх облич похмурість. Очі засвітилися любов'ю, і весь світ для них із цієї миті став барвистим: квіти, Сонце, зірки викликали в них почуття краси, подиву, захвату.

Добрий ангел, який жив у тілі земного дитяти, подумки передав людям назву свого незвичайного подарунка, але їм здалося, що слово «усмішка» вони придумали самі.

Дитя було щасливе, що принесло людям такий чудодійний подарунок. Та іноді воно сумувало й плакало. Матусі здавалось, що воно голодне, і вона поспішала дати йому груди. А воно плакало, тому що не встигло дослухати слово Батька й передати людям попередження про те, яку обережність їм слід виявити з енергією Усмішки...

Ось так і прийшла до людей Усмішка.

Вона передалася й нам, людям сучасної доби.

І ми залишимо цю енергію наступним поколінням.

Але чи прийшло до нас знання: як нам слід ставитись до енергії Усмішки? Усмішка дає силу. Але як застосовувати цю силу лише для добра, а не для зла?

Можливо, ми вже порушуємо якийсь закон цієї енергії? Скажімо, усміхаємось фальшиво, усміхаємось байдуже, усміхаємось глумливо, усміхаємось зловтішно. Виходить, шкодимо самим собі й іншим!

Нам треба негайно розгадати цю загадку, або ж доведеться чекати, доки не спуститься з Небес наш добрий ангел, що принесе повне знання про енергію Усмішки.

Не було б лиш запізно.

Усмішка дає силу

Сказав якимось Бог: «Зроблю так, щоб усі люди на Землі усміхнулись одночасно. Може, тоді вони зрозуміють, яку енергію життя Я їм подарував!»

І зробив Він так: усі люди на Землі, всі-всі до одного, раптом глянули на Небо й, не знаючи чому, послали сердечні усмішки в Безмежжя.

У ту ж мить по всій планеті зазвучала Музика Сфер, розкрилося Небо й кожен побачив на власні очі Царство Небесне.

Людей охопили подив, захват і страх.

«О-о-о!» — розлетілось довкола.

Й одразу все скінчилось: Музика Сфер стихла й Небо закрилося.

«Що це було?!» — дивувались люди, та не знаходили відповіді.

Ніхто не пов'язував дива, свідком якого став, із усмішкою, котру спрямував у Безмежжя. Усі шукали відповідь далеко-далеко від себе, але не в собі, у своїй сердечній усмішці.

Лише дитя, що теж усміхнулось разом з усіма й побачило диво, зібрало всі свої майбутні дари й подумки вигукнуло: «Моя усмішка дає силу, вона відкрила Небо!»

Дитя залепетало, але матуся не звернула на нього жодної уваги.

Та що було б, якби вона навіть почула, про що говорило дитя?

Усі давним-давно знають, що вустами дитини промовляє істина, от тільки дорослі не вірять дітям, бо їм незрозуміла й непотрібна істина.